

giver ikke med Bestemthed et saadant Middel; men det forekommer mig dog, at man derved affeer fra, hvorledes denne Beslutning af Rigsdagen tages. Beslutningen tages efter Indstilling af Statsrevisorerne og overholdes af Ministeriet. Nu har det altid stillet sig saaledes for mig, at den constitutionelle Regeringsforms sande Væsen ligger deri, at det er en Regeringsform, som styrer efter Grunde. Det er Regeringens, Ministeriets Pligt at overbevise Rigsdagen; dersom Ministeriet ikke kan, det, maa det give efter.

Man maa erindre, at, naar der tages Bestemmelse over en Indstilling af Statsrevisionen, da er der først, efterat Ministeriet har havt Leilighed til at yttre sig, fuldstændig Leilighed til at godtgjøre for Rigsdagen, at den Beslutning, der er tagen, ikke er hensigtsmæssig; og jeg skønner derfor ikke rettere, end at saa er der Joie til at sige, at den Beslutning, der er tagen, maa dog nok tilsidst Ministeriet rette sig efter. Jeg vil gjerne indrømme, at det maafee er ikke juridisk stringent; men jeg troer, det ligger i Forholdenes Natur. Jeg affeer her naturligtvis fra det afgaaede Ministerium, thi, som bekendt, troer jeg ikke, at det kunde kaldes et constitutionelt Ministerium, og jeg troer, at den store Banfælighed, som Statsrevisionen ved den hele Afgjorelse af Regnskaberne har havt, netop ligger deri, at det ikke var noget constitutionelt Ministerium, og at der var en stor Tødvæsen hos Ministeriet til at holde paa ethvert Punkt, uden at søge Overenskomst med Rigsdagen. Jeg skal ikke gaae ind paa den Betragtning, som den meget ærede Finansminister har gjort gjældende om, at det ikke var nogen regnskabsmæssig Afgjorelse, idet, saavidt jeg opfattede hans Dyringer, han meente, at naar tredje Mandes Ret forbeholdtes, kunde der opstaae Tilfælde, hvor Finansministeren eller en anden af Ministrene blev tvungen til at rette sig efter en Dom, som gik imod Ministeriet. Det forekommer mig ikke, at det er den egentlige Betydning af den regnskabsmæssige Afgjorelse. Jeg troer, at ved regnskabsmæssig Afgjorelse sigtes nærmest til Forholdet mellem den, der afgiver, og den, der modtager Regnskabet. Jeg troer just, at dette, at Ministeriet staaer

som Disponent — for at bruge et Udtryk, der er benyttet i Udvalgets Betænkning — ligeoverfor Statsrevisionen, eller at Statsrevisionen skal fornemmelig tage Hensyn til, at det ikke er en Regnskabsfører, men at det er en Minister, der har at tage Bestemmelse om forskjellige foreliggende Tilfælde, og at man altsaa ikke ligesvem kan oversere paa dette Forhold det, der finder Sted ved simple Regnskabsførere; — jeg troer, siger jeg, at det er en Betragtning, som Statsrevisionen har taget Hensyn til. Jeg idetmindste for mit Vedkommende har søgt at gjøre opmærksom derpaa, det er en Anskuelse, som jeg strax ved Begyndelsen, da Statsrevisionens Forhandlinger derom begynde, søgte at gjøre gjældende. Det er ikke lykkedes ganske at slaae ind paa denne Vel; jeg troer ogsaa, at der fandtes Hindringer for Statsrevisionen mod at gaae ind paa en saadan Betragtning, og jeg troer derfor heller ikke, at Sagen endnu i nogen Tid kan ventes saaledes ordnet.

Mundt: Jeg skal ikke yttre mig angaaende det Competencepørgsmaal, der er blevet reist, og som vistnok er det vigtigste af alle, og som meest maa tiltrække sig Thingets Opmærksomhed. Jeg havde ogsaa ventet, at flere Andre derom vilde udbede sig Ordet, og, først efterat jeg saae, at dette ikke var Tilfældet, tillod jeg mig at bede om Ordet. Det er et Par Punkter af mindre Vigtighed, jeg skal tillade mig at yttre mig om. Hvad de Formler angaaer, hvori Forslagene til Rigsdagens Beslutninger ere udtrykte, saa er allerede den første Statsrevision for Regnskabet for Finantsaaret 1850 gaaet den Vel, som uidentvøl var ganske naturlig, at foreslaae flere forskjellige Formler eller, om jeg saa maa sige, Gradationer af det Bisald, den foreslog Rigsdagen at udtrykke med de gjorte Udgifter. Det saldt ganske naturligt i Begyndelsen; og det er ogsaa optaget saaledes af det Udvalg, der issor behandlede denne Sag. Men, efter som Sagen har udviklet sig, forekommer det mig — hvad der i den senere Tid, da jeg arbejdede som Statsrevisor, begynde at paa-trænge sig mig, — at det vilde være heldigere, om man vedtog den Skik, at Rigsdagens Be-